

מילות פרידה ליום ה-30 ישראל אבידור

כמה חוכמה יש במנהגי האבלות של הדת היהודית עם נקודות הציון של 7 ימים 30 יום ושנה. כל כך נכון לנפש לעשות בהדרגה את מסע הפרידה הכואב מאנשים אהובים. 30 וכמה ימים עברו מאותו יום יפה קר ושקט עת ליווינו את אבא לדרכו האחרונה בבית הקברות המיוחד שלנו. חברי שבאו מרחוק התפעלו מאוד מן האווירה המאפיינת את כפר הנשיא; תערובת של רגשות חמים ועמוקים, כבוד אנושי, איפוק, וחברותא. בשבעה היינו מוקפים באהבה בתשומת לב (ובהרבה עוגות עוגיות מרקים תבשילים וכל מה שהיינו צריכים עד כי כבר לא היה מקום בבית). אני, שכבר לא גר פה, הרגשתי שחזרתי הביתה, שאני נמצא בביתי ובמשפחתי. לאימא לצילה לנעה ולי הייתה הזדמנות לראשונה מזה 30 שנה לשבת ביחד להיזכר, לצחוק ולבכות ולשבוע לחדש משהו שזמן רב לא התאפשר. רבים באו והשתתפו איתנו והזכירו לנו את מי שאבא היה, ורבים אחרים הפתיעו אותנו בסיפורים גדולים ואנקדוטות קטנות שלא היו ידועים ומוכרים לנו.

פה והערב אני רוצה להתייחס דווקא לאבא איש המשפחה וחבר הקיבוץ. גם בלוויה בחרתי להתייחס לפן היותר אישי אנושי שבו. הבחירה לא מקרית. כולנו היינו מאוד גאים בפעילותו הציבורית הענפה, אך להערכתנו, אולי מתוך צניעות, החלק הזה הוא פחות ידוע ומוכר אולי גם כי אבא שייך לדור שיותר עשה ופחות דיבר על כך.

בשבעה ריגש אותנו מאוד לשמוע עד כמה הוא נגע באופן משמעותי וקרוב בנפשותיהם של כל כך הרבה אנשים ובדרכים כל כך מגוונות; בין עם מדובר בייעוץ ותמיכה עידוד, ליווי, בין אם עזרה מעשית בסידור מלגה, שליחות, ותעסוקה, וכלה בפרויקטים הגדולים שיזם שהשפיעו על גורלות ושינו מסלול חיים של רבים.

בניסיון להבין זאת נראה שהייתה לו יכולת מופלאה ליצירת קשר קרוב עם אנשים מסוגים שונים; מכל גיל, מין, מעמד, השכלה, ותפקיד. רבים סיפרו לנו עד כמה הוא ידע להקשיב ולתת לאחר את הרושם (האמיתי). שהוא באמת מתעניין ואיכפת לו. וכן הייתה לו את אותה תכונה חמקמקה שמכונה כריזמה אנשים נשאו אליו עיניים, חיכו למוצא פיו וראו בו דמות לחיקוי ומקור השראה, וכמובן הקסם האישי וה"שארם" המיוחד שלו.

אבא היה מחובר בכול נימי נפשו לקיבוץ. חוץ מן הקדנציות הרבות כמזכיר קיבוץ והשנים הרבות בעבודה בצאן, וההשתתפות בועדות, הוא היה מעורב מאוד בתרבות בקיבוץ והעלה הפקות ענק שכללו אתגרים טכנולוגיים ויצירתיים מדהימים (כמו להעלות את שאול סמברג על עץ גבוה) בחתונתם של נורית וגבי. אני זוכר גם שכילד חברי משק היו מגיעים בערב אלינו הביתה ואבא היה מסתגר איתם בחדר (כפי שהיום אני מבין) לשיחות ייעוץ אינטימיות. חברי הקיבוץ היו חבריו הקרובים, חברות שנצרכה ביותר מ-60 שנים של שותפות בהקמת הקיבוץ והמדינה במאבקים ביטחוניים, כלכליים, פוליטיים, אידיאולוגיים, חינוכיים, תרבותיים ועוד, אבל גם ביומיום של עבודה קשה בסיקול אבנים וחליבה וגיוסים בקטיף, וגם בריקודי הורה או שירה אדירה

שכמעט מפילה את הגג של צריף חדר האוכל הישן בסדר פסח, בשיחות הרבות שהתנהלו בחדר האוכל, בתורנויות בשבתות, בבתי הילדים בשעת השכבה בערב.

אבא זכה להיות שותף בבניה של קהילה תוססת, פעילה, ערכית, וייחודית. את חייו הוא סיים במקום שהוא הקים, מוקף במשפחתו וחברים שאמנם התמעטו לדאבוננו עם השנים.

תודה לכל מי שהיה שותף למסע חייו המרתק ושהעשיר אותנו והועשר על ידו. כך רצינו לציין את יום ה-30 למותו של אבא- במקום שבו הוא חי ועם מי שהוא חי את רוב שנותיו.

משפחת אבידור